

**ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ ОЛИЙ ВА ЎРТА
МАХСУС ТАЪЛИМ ВАЗИРЛИГИ
ТОШКЕНТ ДАВЛАТ ИҚТИСОДИЁТ УНИВЕРСИТЕТИ**

«ФАЛСАФА» кафедраси

**«Фалсафа, миллий истиқлол ғояси ва фан
методологияси» фанидан**

**МАВЗУ: ҲОЗИРГИ ДУНЁНИНГ ГЛОБАЛЛАШУВИ
ФАЛСАФИЙ МУАММО СИФАТИДА**

Тадқиқотчи: Мамарахимов Бегзод

Илмий раҳбар: доц. А.Мухторов

ТОШКЕНТ - 2012

РЕЖА :

1. Глобал муаммолардан дунёнинг глобаллашуви сари
2. Инсоният тарқоқликдан яхлитликка
3. Дунёнинг глобаллашуви

1. Глобал муаммолардан дунёнинг глобаллашуви сари

Кишилиқ инсоният тарихининг жамоага уюшишдан тарқоқликка ва кейинчали бирлашиш тадрижий ривожланиши билан боғлиқ воқелик тарзида тушуниб етиш муаммоси мураккаб, ханузгача ҳал қилинмаган долзарб фалсафий масалалардан биридир.

«Умумий тарих йўли ўзининг қадимги, ўрта ва янги қисмлари билан ниҳоясига етди, ичдан тугалланди, оламнинг умумий ҳалокати, Антихристнинг тахтдан кулаши рўй берди. Тарихий драма ўйналди, охиригача тўлиқ ёзилди, фақат мазмуни олдиндан маълум бўлган хотима қолди», деб тавсифлайди тарихнинг мазмуни ва йўлини машҳур рус илоҳиётчиси файласуфи Вл.Соловьев (1853-1900) инсониятга Қиёмат кунини башорат қилар экан¹.

Чиндан ҳам шундайми? Инсоният, мажозий маънода ўзининг икки бўлимли ўйинни ўйнаб бўлди ва инсон-табиат ўйини ниҳоясига еткуптими? Ўйиндан кейинги қолган жазолаш ва унинг натижаси инсон фойдасига ҳал бўладими?

Рус файласуфи XIX аср охирида қилган бу фожиали башорати ҳозирда янги-янги муаммолар, хусусан, юқорида кўриб чиқилган ва деярли бошқариб бўлмайдиган давримизнинг глобал муаммолари хавфи билан янада чуқурлашмоқда. Дунё миқёсидаги муаммоларга ўз оқибатларига кўра уларга яқинлашиб қолган минтақавий ва маҳаллий муаммолар (озиқ-овқат, энергетика тақчиллиги, ОИТС муаммоси ва б.) ҳам кўшилмоқда.

Биотиббиёт, инсон аъзоларини трансплантация қилиш ва инсон клонини яратиш технологиялари соҳасидаги энг янги кашфиётлар ҳам жиддий хавф солмоқда. Агар бу кашфиётлар ғаразгўй одамлар ёки давлатлар ҳукуматлар кўлига тушгудек бўлса, яқин келажакда инсоният тақдирини фожиали оқибатларга олиб келиши мумкин.

Шундай қилиб, инсон янги қудрати дунё миқёсида унинг ўзига қарши қаратилиши мумкин. Глобал ва минтақавий муаммоларнинг асосий сабаби –

¹ Қаранг: Соловьев В.С. Избранные произведения. – М., 1991. – 15 б.

ана шунда. Шундай таҳдидлар инсоният йўлидаги вақтинчалик ғовлар эмас, балки кишилик жамияти илдизига урилган болтадир. Буни оммавий онг ҳали жиддий англаб етгани йўқ.

Дунёнинг ҳозирги манзараси жуда мураккаб ва зиддиятлидир. Бу мураккаблик ва серкирралик уни ҳар томонлама тушуниш ва тушунтиришда жиддий қийинчиликлар туғдиради. Бугунги кунда жаҳонда миллатлараро, минтақавий ва бошқа қарама-қаршиликлар жуда кучайди. Сайёрамизнинг айрим минтақалари ҳаддан ташқари бойиётган бўлса, бошқа минтақаларда одамлар турмуш даражасининг кескин пасайиши кузатилмоқда. XX аср охирига қадар бўлган ҳолатга кўра, Ер қуррасида яшайдиган 6 миллиард кишидан бир миллиардга яқини саводсиз, шунчаси ишсиз, 500 миллиондан кўпроқ киши сурункали очлик ва тўйиб овқат емасликка маҳкум, 2 миллиард киши тоза ичимлик сувидан фойдаланиш имкониятига эга эмас ва ҳ.к.

Жаҳоннинг турли минтақаларида аҳоли кўпгина табақаларининг люмпенлашуви жадал суръатларда давом этмоқдаки, бу кескин ирқий, миллий ва сиёсий можароларга замин яратмоқда. Халқаро терроризм «вабо»си кенг тарқалмоқда.

Шу сабабли ушбу муаммолар ҳозирнинг ўзидаёқ инсониятнинг ҳозирги ва келгуси ривожланишини фалсафий ва илмий таҳлил қилишни тақозо этмоқда. Зеро, бу соҳада ҳозирги воқеликни тушуниб етиш ва дунёнинг келгуси тузилиши юзасидан илмий асосланган таклифлар ишлаб чиқишга сиёсатчилар эмас, балки олимлар ва файласуфлар кўпроқ қодирдирлар. Шу нуқтаи назардан ҳозирги илмий-фалсафий концепция аста-секин шакллана бормоқда. Унга кўра, дунёда манфаатлар тўқнашуви, ғоявий-сиёсий қарама-қаршиликлар, иқтисодий тўқнашувлар, жўғрофий-сиёсий ва ҳарбий-стратегик қарама-қаршиликлар давом этаётганига қарамай, ҳозирнинг ўзидаёқ дунё миқёсида бирдамликка интилиш кузатилмоқда. Ушбу бирдамликнинг номи – глобализация.

Яқинда кўпчиликка номаълум бўлган ушбу тушунча асримизда сиёсий, ижтимоий-иқтисодий ва тарихий-фалсафий муомаладан мустаҳкам ўрин

олмоқда. Ҳозирда кўпгина сиёсатчилар, олимлар, тарихчилар, файласуфлар, жуда кўп мамлакатларнинг мутахассислари «глобализация яқин келажакда жаҳон ривожланишининг ҳал қилувчи тенденциясига айланаётгани»ни тушуниб ета бошламолар¹.

Глобализациянинг моҳиятини ёритишда, биринчи навбатда, ушбу тушунчанинг асосий мазмунини аниқлаш керак. Бизнинг назаримизда, глобализацияни қандайдир янги жаҳон цивилизациясига боғлаш ёки унга одамларнинг ягона ижтимоий тузилиши, янги ижтимоий-иқтисодий ҳамжамият деб қараш мумкин эмас. Глобализация – қандайдир муайян ижтимоий тузилиш эмас, балки мураккаб жараён, инсоният таракқиётидаги ўзига хос бир босқич бўлиб, унда яхлитлик тарқоқликни енга бошлайди ва тарихнинг ягона умуминсоний йўли очилади.

Хўш, инсоният тарихнинг ушбу босқичигача қайси йўлдан келди? У тасодифийми ёки қонуний табиий тарихий жараёнми?

Инсон тафаккури тарихида жуда кўп мутафаккирлар, сиёсат, жамоат ва дин арбоблари ана шу саволларга жавоб излаганлар. Улардан бири, машҳур немис тарихчиси ва файласуфи И.Гердер (1744-1803) инсоният йўли сохта йўллар ва боши берк кўчалар билан қуршалган лабиринтга ўхшайди, унда фақат сезилар-сезилмас изларгина ичкарида яширин мақсад сари бошлайди, деган хулосага келади.

Айрим мутафаккирлар инсониятнинг тарихий ривожланиши замирида Худонинг қудратини кўрадилар (Ф.Аквинский). Кимдир тарихий йўлни ижтимоий-иқтисодий тузумларнинг изчил ўзгариши (К.Маркс) ёки бир-бирини алмаштирувчи маҳаллий цивилизациялар назарияси (А.Ж.Тойнби) тарзида таърифлайди. Яна кимдир одамлар тарихини «кўплаб қудратли маданиятлар» изчил алмашишига (О.Шпенглер) ёки цивилизация уч тўлқинининг изчил алмашишига (О.Тоффлер) боғлайди.

Юқорида айтилганлардан келиб чиқиб, одамлар ижтимоий ривожланиши-нинг кўплаб таълимотлари ва концепцияларидан ижтимоий-

¹ Қаранг: Шарифходжаев М. Формирование открытого гражданского общества в Узбекистане. – Т., 2002. – 226 б.

фалсафий тафаккурда инсоният тарихи маъноси ва йўналишининг ўз талқинини таклиф қилган уч ёндашувни ажратиш мумкин.

Бу, биринчидан, диний-эсхатологик таълимотлар; иккинчидан, инсониятнинг ривожланиши ягона тарихий жараён деган мазмундаги тарихий-фалсафий концепциялар; учинчидан, инсоният тарихининг мазмуни ва йўналиши ҳақидаги ҳозирги таълимот.

Инсоният тарихини диний тушуниш муаммоси энг мураккаб муаммолардан бири ҳисобланади, чунки у бевосита диний манбалар (Инжил, Таврот, Қуръони карим, Калом ва б.)дан ҳамда диний-фалсафий ва диний-мистик таълимот ва концепциялардан келиб чиқадиган жуда кўп ҳар хил, баъзан қарама-қарши диний қоида ва концепцияларни ўз ичига олади.

Авваламбор, бу Ғарбий Европа христиан фалсафаси. Бу ерда биринчи навбатда тарихий жараён бирлигини илоҳиёт нуқтаи назаридан ёритишга ҳаракат қилган машҳур христиан илоҳиётчиси Авлиё Августин (354-430)ни қайд этиш керак. Платондан кейин Августин ўзининг «Худо шахри ҳақида» номли рисоласида (410 йил) маънавий бирлик ва Худога муҳаббат асосида умуминсоний тараққиёт динамикаси ҳақидаги ўз қарашларини ёритади. Бунда мазкур илоҳиётчи асарларида охирзамон ва қиёмат куни билан боғлиқ эсхатологик мотивлар ўзига хос мазмун касб этади.

Яна бир машҳур дин файласуфи ва тарихчиси Фома Аквинский (1225-1274) ўзининг «Подшолар бошқаруви ҳақида» номли асарида инсон моҳиятининг илоҳий-рационалистик изланишларига яқун ясади ва уларни Худо одамлар қалбига жойлаган «табиий қонун» ҳақидаги таълимот сифатида ёритди.

Умуман олганда, христиан диний-фалсафий таълимоти тарих жараёнининг яхлитлигини ўзига хос бўлган тарихий ҳодисалар мантиғи билан ва эсхатологик йўналишда англаб етишга муайян замин ҳозирлади.

Шунга ўхшаш оҳангларга биз исломда ҳам дуч келамиз. Христианликдан анча кейин вужудга келган ислом, айниқса, унинг илоҳий ифодаси – Калом ҳам инсон ҳаётини Оллоҳнинг измига боғлайди.

Масалан, исломдаги илоҳиёт оқимларидан бири – муътазилийлар таълимоти замирида Оламнинг яратувчиси ва бошқарувчиси бўлган Оллоҳ таолога ва қиёмат кунига бўлган ишонч ётади. Шу билан бирга, муътазилийлар (мусулмон илоҳиёт олимлари – мутакаллимлар каби) ирода эркинлиги ва тегишинча инсоннинг ўз қилмишлари учун маънавий, шахсий масъулияти ғоясини илгари сурганлар.

Инсоният тарихини одамларнинг тарқоқликдан бирликка тадрижий ривожланиши тарзида фалсафий тушуниб етиш тўғрисида сўз юритганда ижтимоий жараёнлар таҳлилига ўзига хос тарзда, ижодий ёндашган ва айрим ҳолларда ғарб файласуфларидан ўзиб кетган Марказий Осиё мутафаккирларига ҳам тўхталиб ўтиш керак.

Улардан бири – Форобий жаҳон тарихи алоҳида давлатлар, халқлар, элатлар тарихидан таркиб топади, уларнинг ҳар бири ўз бетакрор қиёфасига эга бўлади, деган ғояни илгари суради. Айрим файласуфларнинг одамлар ягона жамиятга механик тарзда бирлашиши ҳақидаги фикрини рад этиб, Форобий турли халқларнинг чинакам бирлашиши сари йўл уларнинг ўз эҳтиёжларини қондиришга интилиши орқали ўтади, деб қайд этади.

Ушбу муаммонинг тадрижий ривожланишига биз Маърифат даври ва немис классик фалсафаси вакилларида дуч келамиз.

Кишилиқ жамиятининг шаклланиши ва ривожланиши жараёнлари ҳақидаги масалада яна бир йўналиш ер (инсон) тарихини Осмон тарихи (илоҳий тарих)дан ажратади, ушбу тарих Янги давр арафасида вужудга келади, жаҳон тарихи ягона инсоният ҳақидаги таълимот тарзида шакллана бошлайди ва инсон тарихнинг ҳақиқий субъекти сифатида намоён бўлади. Ушбу муаммони биринчилардан бўлиб италиялик файласуф Жанбатиста Вико (1668-1744) қўйди. У «Миллатларнинг умумий табиати тўғрисидаги янги фаннинг асосланиши» китобида ер юзидаги барча миллатлар тараққиётнинг уч давр доирасида циклик ривожланиб бориши тўғрисидаги тарихий айланма назариясини ишлаб чиқди. Ушбу назарияга кўра, биринчи давр – «худолар асри» (давлатсизлик даври); иккинчи давр – «қаҳрамонлик

асри» (аристократик давлат даври); учинчи давр – «инсонлар асри» (демократик республика ёки ваколатли монархия даври). Виконинг тарихийлик назарияси ҳуқуқ, дин ва санъат масалаларини, сиёсий, ижтимоий ва иқтисодий ҳаётнинг турли шакллари ўзаро алоқадорликда ва бир бутунликда ёндашган ҳолда тадқиқ қилишга имкон берди¹.

XVIII аср француз маърифатпарварларининг таниқли вакилларидан бири Франсуа Вольтер (1694-1778) «тарих фалсафаси» тушунчасини биринчи бўлиб илмий муомалага киритди. Ушбу тушунча тарихни инсоният эволюцияси ва тараққиёти билан боғлиқ бўлган алоҳида фан сифатида фалсафий тушуниб етишни назарда тутди.

Кейинчалик тарихни Ж.Ж.Руссо, Ж.А.Кондорсе ва бошқа француз маърифатпарварлари ҳам тадқиқ қилдилар.

Инсоният тарихига ибтидоий тузумдан илғор цивилизациялар сари изчил ҳаракат деб қараб, маърифатпарварларнинг аксарияти инсоният тарихи ривожланишнинг ягона занжиридир деган хулосага келдилар. Бу уларнинг айримлари тарихий тараққиёт, одамларнинг тарихий эволюцияси қонуний жараён эканини эътироф этишига туртки берди.

Ушбу илғор ёндашув Ж.А.Кондорсе (1743-1794)нинг «Инсон ақли тараққийсининг тарихий манзарасига чизгилар» (1794) асарида айниқса ёрқин ифодаланган. Унда Кондорсе тасодифий аломатларга асосланиб, инсоният тарихини 10 даврга бўлади, капиталистик тузумнинг тараққий қилиши ғоясини асослашга ҳаракат қилади.

Инсониятнинг ижтимоий яхлитлик сари ҳаракати ҳақидаги таълимотнинг ривожланишига немис классик фалсафаси вакиллари улкан ҳисса қўшдилар. Унинг асосчиси И.Кант (1724-1804) жамият ҳаёти тарихий жараёнида антагонизмлар ролини кўрсатиб берди. «Жаҳон фуқаролик ҳуқуқида умумий тарих ғояси» номли мақоласида файласуф «умумий ҳуқуқий фуқаролик жамияти» барпоэтиш йўлидаги асосий муаммолар ва қийинчиликларни таърифловчи 9 қонидани илгари суради.

¹ Қаранг: Дж.Вико. Основания новой науки об общей природе наций. – М., 1940.

Немис фалсафий мактабнинг яна бир буюк вакили – Г.Гегель (1770-1831) XIX ва XX асрларнинг кўпгина фалсафий концепциялари ва таълимотларига, шу жумладан кишилик жамиятининг ўз-ўзидан ривожланиши концепциясига замин ҳозирлади, социология ва ижтимоий фалсафанинг кейинги ривожланишига жуда катта таъсир кўрсатди¹.

Гегелнинг хусусан, «Хуқуқ фалсафаси» асарида ривожлантирилган объектив рух ҳақидаги таълимоти жамиятга нисбатан марксистик қарашнинг шаклланишига таъсир кўрсатди. Маълумки, марксистик таълимотда жамият мураккаб, кўп қатламли ривожланадиган тузилма тарзида, ижтимоий-иқтисодий тузумлар алмашиши билан боғлиқ табиий тарихий жараён тарзида намоён бўлади².

Марксистик назарияга кўра, коммунистик тузум инсоният илк тарихининг охиригача босқичи ва унинг ҳақиқий тарихининг бошланиши ҳисобланади. Маркс фикрига кўра, ушбу жамиятда реал гуманизм ва инсониятнинг ҳар томонлама, баркамол ривожланиши қарор топади. Аммо ҳаёт, тарихий амалиёт муайян вазиятларни ҳисобга олмасдан, фақат жамият ривожланишининг объектив қонунлари амал қилишига таяниш нафақат хато, балки зарарли эканини, баъзан ҳатто фожиа олиб келишини кўрсатди. Ҳақиқий тарихни фақат вазифаси «ёруғ келажак» қуришдан иборат бўлган одамларнинг илк тарихи деб тушуниш инсониятни узоқ муддат зулматга ҳукм этиш демакдир. Шу нуқтаи назардан, И.Гердернинг барча тарихий воқеалар тенг аҳамиятга эга, зеро, улар ким учундир эмас, балки ўзи учун, маданий анъаналар ва табиий куч таъсирида рўй беради, деган фикрига кўшилиш керак¹.

Инсоният тарихининг мазмуни ва йўли ҳақидаги ҳозирги концепцияларни тушуниб етиш муаммосига ўтар эканмиз, ҳозирги замон, айниқса, ғарб ижтимоий-фалсафий тафаккурида турли-туман таълимотлар пайдо бўлганини, улар тарих жараёнини тушунишга нисбатан культурологик

¹ Қаранг: Гегель Г. Философия истории. – СПб., 1993. – 65 б.

² Қаранг: Барулин В.С. Социальная философия. Учебник. – М., 1999. – 239-241 б.

¹ Иқтибос куйидаги китобдан олинди: Философия. Учебник / Под ред. В.Н. Лавриненко, В.П. Ратникова. – 563 б.

ёндашув асрини эълон қилиб, жамият ҳаётининг барча томонларига глобал муаммолар таъсирини аниқлашга ҳаракат қилаётганини қайд этиб ўтмоқчимиз.

Маълумки, Шпенглер, Тойнби ва бошқаларнинг концепцияларида ифодаланган ҳозирги социологик таълимотларнинг аксарияти тарих мазмунини гегелча, сўнгра – марксча тушуниш асосларини, айниқса, жамият ҳаётида фақат иқтисодий қонунлар муҳим рол ўйнайди, деган марксча ёндашувни тубдан қайта кўрдилар. Бу, хусусан, машҳур файласуф ва социолог К.Поппер ижодида ўзининг ёрқин ифодасини топди. «Очиқ жамият ва унинг душманлари» асарида Поппер ўзининг концепциясини илгари сурди, инсониятнинг ривожланиш қонунларини билишга интилиш беҳуда, деган хулосага келди. Ривожланишнинг объектив қонунлари ролини рад этиб, Поппер ўзи ишлаб чиққан фальсификация методи назарий билимларнинг барча шаклларида, шу жумладан ижтимоий тараққиёт жараёнларини билишда ҳам тенг даражада амал қилишини қайд этди².

XX аср ўрталаридаги фалсафий ва социологик адабиётларда экзистенциализм (мавжудлик фалсафаси) муҳим ўрин тутди. Ушбу оқим вакиллари инсонни биринчи ўринга қўядилар, унга табиий ва ижтимоий мавжудот деб эмас, балки реал борлиқдан ажралган ва мутлақо эркин танлаш имкониятидагина ўзини намоён этадиган маънавий экзистенция деб қарайдилар. Мазкур оқим вакиллари Сартр, Камю, Хайдеггер, Ясперс ва бошқалар инсоният тарихи жараёнини ҳар хил тушуниб етган бўлсалар-да, яшашнинг мазмунини бир хилда – инсон моҳиятини ижтимоий, тарихий ва миллий борлиқни ҳисобга олган ҳолда кўриб чиқиш орқали ёритишга ҳаракат қилдилар. Масалан, немис экзистенциалист файласуфи **М.Хайдеггер** (1889-1976) тарих жараёнини унинг таркибий қисмларидан бири – ҳозирги замонни мутлақлаштириш орқали ёритишга ҳаракат қилади.

Бошқа бир таниқли немис экзистенциалисти – **Карл Ясперс** (1883-1969) инсон борлиғининг моҳиятини билишга нисбатан бир қадар бошқача

² Қаранг: Поппер К. Открытое общество и его враги. Т.1. – М., 1992. – 38-102 б.

ёндашади. У тарих мазмунини инсон борлигининг мақсади ва маъноси билан боғлашга ҳаракат қилади ва инсоният тарихининг уч хоссасини қайд этади:

- тарих бир-бирини алмаштирувчи даврларнинг бирлиги белгиси остида ҳаракатланади;

- ушбу вақтларнинг алоқаси инсоният тарихи ўзининг ҳозирги тузилишини касб этган «вақт ўқи» (мил. авв. 8-3 асрлар) мавжудлиги билан таъминланади;

- «вақт ўқи» барча замонлар учун шахсий масъулият умуминсоний принципини яратади ва шу тариқа Шарқ ва Ғарб маданиятларининг ривожланиши учун умумий манба бўлиб хизмат қилади¹.

Сўнгги йилларда эълон қилинган бир қанча янги илмий-фалсафий концепцияларда тарих жараёнига аграр, индустриал ва постиндустриал босқичларнинг изчил алмашиши деб қаралади. Машҳур америкалик социолог ва файласуф О.Тоффлер ушбу босқичларни цивилизациянинг биринчи, иккинчи ва учинчи босқичлари деб таърифлайди².

Айрим тадқиқотчилар постиндустриал жамиятнинг ахборот жамияти тарзидаги амалиётидан келиб чиқиб, цивилизациянинг янги ҳолатини инсониятнинг сифат жиҳатидан янги жамият сари тадрижий ривожланиши деб таърифлашга ҳаракат қилмоқдалар. Ушбу янги жамиятни йирик ғарб социологлари, файласуфлари ва иқтисодчилари (П.Драккер, Д.Гэлбрейт, О.Тоффлер, Д.Мидоуз ва б.) келажак очиқ жамияти деб таърифламоқдалар³.

Кўриб турганимиздек, фалсафий, социологик ва диний тафаккурнинг узоқ ва яқин ўтмишига кичик бир сафар ҳам уларда илгари сурилган таълимотлар ва концепциялар ҳар хил ва бир-бирига қарама-қарши эканлигига қарамай, уларнинг аксарияти тарих жараёнини машаққатлар ва ғовлар оша инсоният ҳаётининг янги шакллари ва турларига, унинг иқтисодий, ижтимоий ва миллий ҳаётининг глобаллашувига яқинлашадиган мураккаб, зиддиятли, аммо ҳужумкор ҳаракат деб ҳисоблашини кўрсатади.

¹ Қаранг: Ясперс К. Смысл и назначения истории. – М., 1991. – 50-99 б.

² Қаранг: Toffler A. The Third Wave. – NY., 1980.

³ Қаранг: Новая постиндустриальная волна на Западе. Антология. Под ред. В. Иноземцева. –М., 1999.

2. Инсоният тарқоқликдан яхлитликка

Ушбу чуқур фалсафий муаммо давримизнинг энг долзарб муаммоларидан биридир, зеро, инсоният тақдири ҳақида ўйламасдан бирорта ҳам минтақавий ва ҳатто маҳаллий аҳамиятга молик масалани тушуниб етиш мумкин эмас.

Жаҳон, айниқса, Совет Иттифоқи парчаланганидан кейин, ўз ривожланишининг янги босқичига қадам қўйди. У янги глобал тартибга интилмоқда. Бугунги кунда ушбу мавзу тобора долзарб аҳамият касб этмоқда.

«Тоталитар тузум емирилганидан кейин дунёнинг қутбларга бўлиниши барҳам топди», деб қайд этади И.А.Каримов. Хўш, ХХІ асрда у қандай бўлади? Биз қаяққа қараб кетяпмиз? Шу ерда, - деб фикрини давом эттиради Президент, - «биз яшаётган давр қандай хусусиятларга эга? Сўнгги вақтларда жаҳонда юз берган, дунёнинг жўғрофий-сиёсий тузилишини ва харитасини тубдан янгиллаган ўзгаришлар ҳозирги замон ва келажак учун қандай тарихий аҳамиятга молик? Булар ҳақида мулоҳаза юритиш ва уларга тўғри баҳо бериш жуда муҳим»¹.

Ўзбекистон Президентининг ушбу пурмаъно сўзлари ХХ аср охири – ХХІ аср бошида ер юзида вужудга келган вазиятни кўп қутблилик жараёнининг бошланиши деб тавсифлайди. Ушбу жараёнда жаҳон халқлари ва мамлакатларининг қарама-қаршилиги эмас, балки аста-секин яқинлашуви биринчи ўринга чиқади.

Шу билан бирга, ўзи йўлидан кетаётгани ҳозирги цивилизация қарама-қарши кучлар ва ҳолатлар бирлиги, тобора кўпайиб бораётган муаммолар ва зиддиятлар мажмуи тарзида намоён бўлаётганини ҳам қайд этиб ўтиш керак.

Кишилиқ тараққиётининг ҳозирги босқичи инсоният олдига бир қанча муаммоларни қўйдики, уларни фалсафий англаб етмасдан тушуниш мумкин эмас. Шартли равишда уларни мусбат ва манфий белгили муаммолар деб

¹ Каримов И.А. Ўзбекистон ХХІ аср бўсағасида: хавфсизликка таҳдид, барқарорлик шартлари, тараққиёт кафолатлари. –Т., Ўзбекистон, 1997. – 3, 4 б.

талқин қилиш мумкин. Мусбат белгили муаммоларга инсониятнинг яқинлашиши ва дунё миқёсида тил топишишга йўналтирилган тенденцияларни, манфий белгили муаммоларга эса – тараққиётга ва умуман тирикликка муайян даражада хавф солаётган муаммоларни киритиш мумкин. Сўнгги зикр этилган муаммолар ҳал қилинмас экан, ягона цивилизация шаклланиши мумкин эмас. Ушбу муаммоларни шартли равишда 3 гуруҳга ажратиш мумкин:

биринчидан, бу, энг аввало, глобал муаммолар, чунончи: экологик, демографик муаммолар, тинчликни сақлаш ва терроризмга қарши кураш;

иккинчидан, жаҳон халқлари ривожланишида ижтимоий, иқтисодий, илмий-техник ва маданий-маърифий даражаларни нисбатан тенглаштириш;

учинчидан, жаҳон халқларининг ягона умуминсоний цивилизация сари ҳаракатида одамлар иқтисодий, ижтимоий-сиёсий ва маънавий бирлигига эришишнинг оқилона йўллари ва воситаларини топиш.

Биринчи гуруҳга кирувчи муаммолар олдинги мавзуда ва қисман ушбу мавзунинг биринчи қисмида муайян даражада ёритилган

Иккинчи гуруҳга кирувчи муаммолар муфассалроқ тўхталишни тақозо этади, чунки бу ерда, бизнинг назаримизда, ҳозирги жамият шаклланишининг табиатини тушунишда бир қанча муаммолар мавжуд.

Инсоният ўз тараққиётининг ҳозирги босқичида постиндустриал ахборотлашган жамият поғонасида турибди ва буни очиқ жамият барпо этиш арафасида деб ҳисоблаш қабул қилинган.

Ж.Гэлбрейтнинг одил жамият ҳақидаги таълимоти, П.Дракернинг «Посткапиталистик жамият», В.Иноземцевнинг «Иқтисодий жамият ташқарисида», К.Поппернинг «Очиқ жамият» асарлари шулар жумласидан¹. Ушбу таниқли олимларнинг фикрларига қўшилмай бўлмайди.

Айни вақтда, шу нуқтаи назардан бир нарсани аниқлаб олиш керак деб ўйлаймиз. Бу ерда бутун инсоният тўғрисида сўз юритиляптими ёки унинг

¹ Қаранг: Galbraith J.K. The Good Society. The Humane Agenda. – Boston-NY., 1996; Drucker P.F. Post Capitalist Society. NY., 1995; Иноземцев В.И. За пределами экономического общества. – М., 1998; Поппер К. Открытое общество и его враги. Т.1. – М., 1992.

муайян бир қисми тўғрисидами? Гап шундаки, ҳозирги дунё иқтисодий, илмий-техник ва маърифий жиҳатдан шу қадар ҳар хилки, бутун инсоният тараққиётнинг постиндустриал даражасига кўтарилиши тўғрисида сўз юритишга ҳали эрта.

Бугунги кунда жаҳон икки қарама-қарши гуруҳга – «Бой Шимол» ва «Камбағал Жануб»га аниқ ажралган. Бунда камбағалларнинг бойлардан кўплиги нисбати 5:1 ни ташкил этади.

Шу нуқтаи назардан В.С.Егоровнинг «Очиқ жаҳон фалсафаси» номли фалсафий-социологик тадқиқоти диққатга сазовор². Унда айтилишича, БМТнинг «Инсонпарвар глобализация» деб номланган 1999 йилги докладида бешта энг бой ва бешта энг камбағал мамлакатлар нисбати 1960 йилда 30:1 ни, 1990 йилда – 60:1 ни, 1997 йилда эса – 74:1 ни ташкил этган. Ушбу тафовут кейинги йилларда ошишда давом этмоқда³.

БМТ бош котиби Кофи Аннан 2001 йил мартда қуйидаги маълумотларни келтириб ўтди: Ер курраси аҳолисининг бешдан бир қисми кунига бир доллардан кам маблағга яшаб келишга ҳаракат қилмоқда, жаҳонда яшайдиган 6 миллиард аҳолининг 4 миллиарди ярим оч ҳолда, қашшоқ кун кечирмоқда⁴.

Ушбу шароитларда, образли қилиб айтганда, жаҳоннинг аксарият мамлакатлари қирғоғини ҳозирча фақат биринчи тўлқин (аграр жамият) ва қисман иккинчи тўлқин (индустриал жамият) сувлари ювмоқда. Учинчи тўлқин сувларига келсак, улар жаҳоннинг жуда оз мамлакатлари (АҚШ, Европа Иттифоқи мамлакатлари, Жануби-Шарқий Осиёдаги айрим ривожланган давлатлар) қирғоғига етган. Бу мамлакатларда Ер курраси аҳолисининг атиги бешдан бир қисми яшайди.

Шу муносабат билан ривожланаётган мамлакатларнинг асосий вазифаси кибернетик майдонга сакраш эмас, балки қолоқ халқларни ўрта даражага, ўрта даражадаги халқларни эса – ривожланган даражага кўтариш, уларни

² Қаранг: Егоров В.С. Философия открытого мира. – Москва-Воронеж, 2002. – 320 б.

³ Ўша ерда. – 228 б.

⁴ Ўша ерда.

фан-техника тараққиёти ва ахборот технологияларига ошно этишнинг узок йиллик стратегиясини ишлаб чиқиш ҳисобланади.

Инсоният тараққиёти ва унинг ягона цивилизация сари ҳаракатланиши йўллари ва воситаларини излаш муаммосини ёритишда юқорида зикр этилган бой ва камбағал мамлакатлар ўртасидаги тафовут улардан бирининг фаоллигини ва иккинчисининг пассивлигини англамаслигини қайд этиб ўтиш керак. Ушбу қарама-қаршилик, энг аввало, жаҳон халқлари ривожланишининг тарихий шарт-шароитлари, уларнинг жўғрофий ўрни ва айниқса, мустанлак ўтмиши билан боғлиқ. Инсоният ирқий, миллий ва бошқа биологик ва ижтимоий белгиларга кўра қарама-қарши қўйилиши мумкин эмас. У ўз тузилишига кўраёқ ягонадир.

Замин одамлари моҳиятига кўра, ижтимоий жиҳатдан бирдир. Қадимда, кишилиқ тараққиётининг илк босқичида айнан предметли дунёни қайта ишлашда инсон биринчи марта ўзини уруғдош мавжудот сифатида намоён этган, ишлаб чиқариш унинг уруғ жамоасидаги фаолиятига айланган.

Замин аҳолиси интеллектуал жиҳатдан бирдир. Мантиқий тафаккурнинг ҳар қандай ҳаракатида миллионлаб кишиларни ва юзлаб авлодларни ўзаро боғлайдиган ришталарни кўриш мумкин. Тафаккур табиати (унинг тарихийлигига қарамай) барча халқларда ва шахсларда ягона, бирдир.

Рус файласуфи Н.А.Бердяев «Инсон қавми Инсониятга айланиб боради» деб қайд этган эди. Ушбу фикр инсониятнинг тарихийлигини, у англаб етилмаган, ибтидоий борлиқдан ўз ҳаётини ягона ижтимоий организм сифатида тушуниб етиш сари ҳаракатланишини қайд этади. Таъбир жоиз бўлса, бу ерда «ўзидаги» инсониятнинг «ўзи учун» инсониятга айланиши рўй беради.

Табиийки, турли даврларда инсониятнинг яхлитлик даражаси ҳар хил бўлган. Шунини қайд этиш керакки, «бутун» ва «яхлитлик» айна бир нарса эмас. Улар яқин, аммо ҳар хил тушунчалардир. «Яхлитлик» тушунчаси бутуннинг идеал тўлиқлигига эришишнинг муайян даражасини ифодалайди.

Тарихий тараққиёт жараёнида одамларнинг маконда тарқок ҳамжамиятлари ўртасида алоқалар ўрнатиш имконияти аниқланди ва кенгайиб борди. Бевосита алоқалар одамларнинг моҳиятан бирлигини янада оширди ва бойитди.

Яхлитлик тарқоқликдан устун келади. Тарих жараёнининг вақтдаги (диахроник) бирлигига тўла ҳажмда макондаги (синхроник) бирлик қўшилади. Алоҳида мамлакатлар ҳаёти, тиллар ва маданиятлар ранг-баранглиги, ривожланиш мароми ва шаклларининг ҳар хиллиги оша тарихнинг ягона умуминсоний йўли кўзга ташланади.

3. Дунёнинг глобаллашуви

Ҳозирги дунёнинг XX аср охиридан шакллана бошлаган жараён, минтақалар, мамлакатлар ва давлатлар яқинлашуви билан боғлиқ тенденциясини белгиловчи уч асосий омилни қайд этиб ўтиш керак. Биринчиси – иқтисодий омил.

XX аср охири – XXI аср бошида ушбу йўналишда ҳам ижобий, ҳам салбий ўзгаришлар рўй берди. Фан-техника инқилоби, фаннинг амалда ва кенг кўламда бевосита ишлаб чиқарувчи кучга айланиши мазкур ўзгаришларнинг ўзига хос марказига айланди. Кибернетизация, компьютерлаштириш, ахборотлаштириш жараёнлари кенг қанот ёйди, мутлақо янги технологиялар пайдо бўлди. Моҳият эътибори билан, XX асрда етакчилик маънавий ишлаб чиқаришга ўтди, яъни инсон тафаккури аста-секин ҳозирги ижтимоий ишлаб чиқаришнинг кўлами, суръати ва бутун қиёфасини белгиловчи омилга айланди¹.

Глобализация жараёнининг иккинчи муҳим шарти ёки омили ижтимоий хусусиятга эга.

Бу ерда одамлар ижтимоий интеграцияси муаммосини ёритувчи уч ҳолатни қайд этиш мумкин:

¹ Қаранг: Губин В.Д. Философия. – Челябинск -М., 1999. – 360-393 б.

биринчидан, инсониятнинг бутун дунёни камраб олувчи ижтимоий бирлик сифатида ривожланиши. Инсоният доим ижтимоий бирлик сифатида яшаган ва, табиийки, интеграл ижтимоий алоқаларининг ривожланганлик даражаси билан фарқ қилган. XX аср жаҳон тарихининг шундай бир босқичи бўлдики, унда инсониятни боғловчи ришталар мустаҳкамланди;

иккинчидан, XX асрда ижтимоий тараққиёт вектори илгари жуда катта ижтимоий-йўналтирувчи кучга эга бўлган ижтимоий-синфий бирликлардан жўшқин микроижтимоий бирликлар сари силжимоқда;

учинчидан, XX асрда миллий-этник муносабатлар соҳасида улкан ўзгаришлар содир бўлди. Бир томондан, жуда кўп халқлар, элатлар ва ирқларга зулм қилган мустабид тизим емирилди. Иккинчи томондан, охириги йигирма йилда жаҳонда миллатчилик, ўзаро нифоқ, халқаро терроризмнинг кучайишини таъкидлаш жоиз.

Глобализациянинг учинчи шarti – ҳар хил, қарама-қарши сиёсий жараёнлар ҳамда жаҳон ижтимоий тараққиётида ўзгаришлар рўй берди. Энг аввало омманинг сиёсий жараёнлар доирасида иштирокини кескин ошиб бораётганлиги кузатилмоқда. Шу сабабли XX асрни омма сиёсат субъектига айланган аср деб номлаш мумкин.

Жаҳоннинг глобаллашуви муаммолари устида фикр юритар эканмиз, инсон борлигининг жиҳати – глобаллик ушбу ҳодисанинг энг теран негизини ташкил этишини қайд этиб ўтмоқчимиз. Айнан инсон моҳиятининг универсаллиги, инсон қобилиятларининг чексизлиги (улар орасида онг ва меҳнатни биринчи ўринга қўйиш лозим) глобал жараёнларнинг муҳим илдизлари ҳисобланади. Бунда ўзгаришлар жараёни ўсиб боровчи тезликда рўй берди. Масалан, вербал (оғзаки) мулоқотдан ёзувнинг вужудга келишигача инсоният 3 миллион йилни, ёзувдан матбаачиликнинг кашф этилишигача тахминан 5 минг йилни, матбаачиликдан телефон, радио, телевидение ва ш.к.нинг кашф этилишига тахминан 500 йилни босиб ўтган бўлса, замонавий компьютерларга ўтиш учун атиги 50 йил керак бўлди. Ҳозирда янги кашфиётлардан улардан амалда фойдаланилишигача бўлган

муддатлар кун сайин қисқариб бормоқда; улар энди йиллар билан эмас, балки ойлар билан ўлчанмоқда. XX асрда инсон ва инсоният ўртасидаги алоқанинг янги қирралари аниқланди. Ушбу алоқа инсоният ва ҳар бир инсон қаршисида очилган жарликка қулаш хавфининг бирлигида намоён бўлди. XX аср агар одамлар бирлашмаса, бутун инсоният ҳалок бўлиши мумкинлигини кўрсатди. Ушбу хавфлар ҳам одамлар, бутун инсоният яқинлашиши зарурлиги аста-секин англаб етилишининг муҳим омилларидан биридир¹.

Шундай қилиб, глобализация – асрлар мобайнида ривожланаётган тарихий жараён. У жаҳоннинг бирлашишини, одамлар ягона принципларга мувофиқ яшаши, қадриятлар, ҳуқ-атвор қоидаларига риоя қилишини, яқинлашуви-уйғунлашуви ҳамма нарсаларни универсаллаштиришга интилишини англатади.

Глобализация – кучайиб бораётган ўзаро алоқаларнинг эътироф этилиши демак. Миллий ва давлат суверенитети муайян даражада сусайиши, буни биз, Европа иқтисодий ҳамжамияти мамлакатлари унинг асосий натижасидир мисолида кўриб турибмиз.

Ниҳоят, глобализация бу иқтисодий интеграция жараёнига асосланган жаҳон иқтисодиётининг бунёд этилиши демакдир. Унинг моҳияти ва мазмуни кейинги мавзуда ёритилади.

¹ Иқтисодий глобализация муаммолари кейинги мавзуда муфассалроқ кўриб чиқилади.

АДАБИЁТЛАР РЎЙХАТИ

1. Ўзбекистон Республикаси Президенти И.Каримовнинг 2011 йилнинг асосий йуклари ва 2012 йилда Ўзбекистонни ижтимоий-иқтисодий ривожлантиришнинг устувор йўналишларига бағишланган Вазирлар Маҳкамасининг мажлисидаги маърузаси // Халқ сўзи, 2012 йил 20 январь.
2. Каримов И.А. Барча режа ва дастурларимиз ватанимиз тараққиётини юксалтириш, халқимиз фаровонлигини оширишга хизмат қилади. – Тошкент: Ўзбекистон, 2011. –Б.48.
3. Каримов И.А. Ўзбекистон мустақилликка эришиш остонасида. –Т.: «Ўзбекистон», 2011.
4. Ўзбекистон Республикаси Президенти И.Каримовнинг ЎзР Конституциясининг 19 йиллигига бағишланган тантанали маросимдаги «Бизнинг йўлимиз – демократик ислохотларни чуқурлаштириш ва модернизация жараёнларини изчил давом эттириш йўлидир» маърузаси Халқ сузи. 2011 йил 8 декабр.
5. Каримов И.А. Мамлакатимизда демократик ислохотларни янада чуқурлаштириш ва фуқаролик жамиятини ривожлантириш концепцияси. –Т., Ўзбекистон, 2010. – 56 б.
6. Каримов И.А. Юксак маънавият – енгилмас куч. –Т., «Маънавият», 2008.
7. Каримов И.А. Жаҳон молиявий-иқтисодий инқироzi, Ўзбекистон шароитида уни бартараф этишнинг йўллари ва чоралари. –Т., «Ўзбекистон», 2009.
8. Канке В.А. Философия: Учебник. М., 2004.
9. Губин В.Д. Философия. Учебник. М., 2001.
- 10.Лавриненко В.Н., Ратников В.П. Философия. Учебник для ВУЗов. 2-е изд. М., ЮНИТИ. 2001.

11. Асмус В.Ф. Античная философия. М., Высшая школа, 2003.
12. Основы философии: Учебник. Под ред. М.А. Ахмедовой и В.С. Хана. Т., 2004.
13. Канке В.А. История философий: мыслители, концепции, открытия. М., Лотос. 2003.
14. Кожеурова Н.С. Философия. Человек и жизнь. М., ЮНИТИ. 2002.
15. Лешкевич Т.Г. Философия. М., 2004.
16. Нижников С.А. История философии: курс лекций. М., Экзамен. 2004.
17. Саифназаров И.С., Никитченко Г.В., Қосимов Б.У. Илмий ижод методологияси. – Т., 2004.
18. Саифназаров И.С. ва бошқ. Фаннинг фалсафий масалалари. -Т., «Фан ва технология», 2007.
19. Философия. Конспект лекций. Р/Д., 2003.
20. Философия. Курс лекций (Саифназаров И., Касымов Б., Мухтаров А.). Т., 2002.
21. Шарифхужаев М., Рахимов Ф. Человек, определивший эпоху. М., изд. книжного дома «Труд», 2004.
22. Яскевич Я.С. Философия в вопросах и ответах. Минск, 2003.